

**Mál nr. 157/2013**  
**M og**  
**Vátryggingafélagið V v. Frjálsrar ábyrgðartryggingar A**

**Vinnuslys þegar maður féll af þaki húss og slasaðist þ. 14.10.2008.**

**Gögn.**

1. Málskot móttakið þ.26.3.2013 ásamt fylgiskjöllum 1-7
2. Bréf V dags. 14.5.2012 og 13.5.2013.

**Málsatvik.**

M vann hjá A við klæða þak nýbyggingar með búrústi og sótti þakplötu og fór með hana upp á þakið, en missti fótanna þegar hann var kominn inn á þakið og féll rúma 3 metra fram af þakinu niður á jörð og slasaðist við fallið. A var með frjálsa ábyrgðartryggingu hjá V og krefst M bóta og bendir á að engar fallvarnir hafi verið. M segist hafa svarað atvinnuálgýsingu frá A og ráðið sig til starfa og um hefðbundinn vinnusamning hafi verið að ræða. Í skýrslu Vinnueftirlits ríkisins segi að orsök slyssins megi rekja til þess að engar fallvarnir voru til staðar þar sem M var við vinnu. M byggir á því að A hafi sem atvinnurekandi borið ábyrgð á því að tryggja öryggi þeirra sem unnu á staðnum sbr. 13-14.gr. og 36-37.gr. vinnuverndarlaga nr. 46/1980. A hafi því átt að sjá til þess að fallvarnir væru í lagi, en ekki M og ósannað að M bæri ábyrgð á öryggismálum á vinnustaðnum. V hafnar bótaskyldu og segir að M hafi verið ráðinn til vinnu sem sjálfstæður verktaki og tekið fram við hann að hann bæri ábyrgð á eigin öryggi og bæri að bæta úr öryggi ef því væri ábótavant. V telur að slys M verði ekki rakið til saknæmrar og ólögðætrar háttsemi A og vísar einnig til túlkunar á 36.gr. 1. nr. 46/1980 og í dóm Hæstaréttar í málinu nr. 409/2012 varðandi skyldur byggingarstjóra.

**Álit.**

Af gögnum málsins má ráða að A hafi verið atvinnurekandi í skilningi l. nr. 46/1980 á vinnustað M. A bar því ábyrgð á því að öryggismál og vinnuáðstaða væri í samræmi við reglur m.a. að fullnægjandi fallvarnir væru fyrir hendi. Í skýrslu Vinnueftirlitsins kemur fram að fallvörnum var ábótavant. Telja verður bein orsakatengsl á milli skorts á fallvörnum og slyss M. Ekki liggja fyrir fullnægjandi gögn um að staða M hafi verið sambærileg og A á vinnustaðnum, þ.e. að hann hafi haft stöðu atvinnurekanda í skilningi umræddra laga eða að samið hafi verið við M sérstaklega um að hann bæri ábyrgð á öryggismálum. Ber A því skaðabótaábyrgð á líkamstjóni M. Til þess verður að líta að M var vanur vinnu sem þessari og mátti gera sér grein fyrir þeirri hættu sem um var að ræða vegna skorts á fallvörnum, en gerði engar athugasemdir við þær vinnuáðstaður. Telst M því bera ábyrgð vegna eigin sakar og þykir rétt að hann fái tjón sitt bætt úr frjálsri ábyrgðartryggingu A hjá V að 2/3 hlutum en beri sjálfur 1/3 tjónsins vegna eigin sakar.

**Niðurstaða.**

M á rétt á bótum úr frjálsri ábyrgðartryggingu A hjá V, en ber 1/3 hluta tjónsins vegna eigin sakar.

Reykjavík 28.5.2013.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.